

Sygn. akt III Ca 469/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Rafał Obrzud

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2021 r. w Nowym Sączu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko B. Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem

z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt I C 808/17

- 1. oddala apelację,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczonymi za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty – tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zakopanem na rzecz adwokata M. Z. z Kancelarii Adwokackiej w Z. przy ul. (...), (...)-(…) Z. kwotę 1080 zł (tysiąc osiemdziesiąt złotych) brutto tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w postępowaniu apelacyjnym.**

Rafał Obrzud

Sygn. akt III Ca 469/20

UZASADNIENIE

wyroku z 28 lipca 2021 r.

Wyrokiem z 5 marca 2020 r. Sąd Rejonowy w Zakopanem zasądził od pozwanego B. Ż. na rzecz powoda P. D. 15 000 euro z umownymi odsetkami (od 1 stycznia 2016 r. z umownymi odsetkami za opóźnienie) liczonymi w wysokości odsetek maksymalnych od 2 października 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, nie wyższej niż 20% w stosunku rocznym, od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (punkt I); zasądził od pozwanego na rzecz powoda 10 500 zł z umownymi odsetkami (od 1 stycznia 2016 r. z umownymi odsetkami za opóźnienie) liczonymi w wysokości odsetek maksymalnych od 10 października 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, nie wyższej niż 20% w stosunku rocznym, od 1 stycznia 2016 r.

do dnia zapłaty (punkt II); zasądził od pozwanego B. Ż. na rzecz powoda P. D. 11 880,25 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (punkt III).

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 25 czerwca 2014 r. strony zawarły umowę pożyczki w formie pisemnej, na mocy której powód zobowiązał się przenieść na własność pozwanego kwotę 15 000 euro, a pozwany zobowiązał się do zwrotu tej sumy w terminie do 1 października 2014 r., w którym to okresie pożyczka nie była oprocentowana. W przypadku niezwrócenia kwoty pożyczki w ww. terminie powód uprawniony był do naliczania odsetek w wysokości 20% w stosunku rocznym od niespłaconej kwoty. Tego samego dnia powód dokonał wypłaty kwoty 15 500 euro z rachunku w banku (...) i wydał pozwanemu kwotę 15 000 euro stanowiącą przedmiot umowy pożyczki z 25 czerwca 2014 r.

W dniu 10 września 2014 r. strony zawarły umowę pożyczki o analogicznej treści na kwotę 10 500 zł, oznaczając termin zwrotu pożyczki na dzień 9 października 2014 r. W treści umów wskazano jako świadka ich zawarcia T. S.. Pierwsza umowa została opatrzona podpisami wszystkich trzech osób, druga została podpisana przez strony umowy.

W terminach ustalonych w ww. umowach pozwany nie wykonał swoich zobowiązań względem powoda i nie zwrócił powodowi kwot pożyczek, wobec czego powód pismem z 21 czerwca 2017 r. wezwał pozwanego do zapłaty.

Pozwany co najmniej do 12 października 2017 r. był osobą zdrową i świadomą, udzielał się społecznie, m.in. poprzez udzielanie wykładów na temat polityki i gospodarki energetycznej. Na dzień 18 grudnia 2019 r. w dalszym ciągu widniał jako współnik (...) Sp. z o.o.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy, powołując się na art. 720 k.c., stwierdził, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W ocenie Sądu pierwszej instancji zebrany w toku postępowania materiał dowodowy wystarczył dla przyjęcia, że strony zawarły dwie umowy pożyczki, na podstawie których powód dochodził swoich roszczeń.

Strony są osobami fizycznymi, a zawarcie umów pożyczki nie było związane z prowadzoną przez którąkolwiek ze stron działalnością gospodarczą. Zeznania świadka i powoda wskazywały, iż pożyczki miały charakter koleżeńskiej pomocy.

W zakresie żądania odsetek Sąd Rejonowy zauważył, iż strony w umowach pożyczek zastrzegły 20% odsetki umowne za opóźnienie, która to wartość wykracza poza ustawowy limit odsetek maksymalnych oraz (stosowany od 1 stycznia 2016 r.) maksymalnych za opóźnienie. Z tego powodu oprocentowanie zaległej kwoty musiało zostać ograniczone, co jednak uwzględnił sam powód w pozwie, wskazując stopy procentowe równe ustawowym progom w odpowiednich okresach ich obowiązywania. Zdaniem Sądu nie zasługiwał natomiast na uwzględnienie argument kuratora pozwanego jakoby dochodzenie odsetek w maksymalnej dopuszczalnej wysokości stanowiło nadużycie prawa. Strony zgodnie ustaliły taką wysokość odsetek, a wystarczającą funkcję ochronną pełnią już ustawowe ograniczenia odsetek maksymalnych.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.c.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pozwany reprezentowany przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu. Zarzucił Sądowi pierwszej instancji sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie, w jakim przyjęto, że dochodzone przez powoda roszczenia nie są związane z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, podczas gdy materiał ten wskazuje na wniosek przeciwny i uprawnia pozwanego do żądania oddalenia powództwa z uwagi na upływ 3-letniego terminu przedawnienia roszczeń powoda.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o zamianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, a także o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz kuratora wynagrodzenia tytułem sprawowania kurateli w postępowaniu apelacyjnym według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej oraz zasądzenie od skarżącego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego według norm prawem przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczonymi od kwoty zasądzonych kosztów postępowania za czas zgodny z dyspozycją art. 98 § 1¹ zd. 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy.

Postępowanie apelacyjne oparte jest na apelacji pełnej, której istota polega na tym, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę ponownie, to znaczy jeszcze raz bada sprawę rozstrzygniętą przez sąd pierwszej instancji (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/2007 OSNC 2008/6 poz. 55). Ponieważ istotą postępowania apelacyjnego jest merytoryczne sądenie sprawy, to sąd drugiej instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji.

Zgodnie z utrwalonym już poglądem orzecznictwem, sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (art. 378 § 1 k.p.c.).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do stwierdzenia, by postępowanie Sądu pierwszej instancji uchybiło normie art. 379 k.p.c., a tym samym, by doszło do nieważności postępowania.

Realizując obowiązek ponownego rozpoznania sprawy i bacząc na zarzuty sformułowane w apelacji Sąd Okręgowy nie dopatrzył się żadnych uchybień Sądu Rejonowego, które dawałyby podstawy do zmiany orzeczenia w kierunku postulowanym w apelacji, względnie do jego uchylenia i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Wywiedziony w apelacji zarzut sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego nie zasługiwał na uwzględnienie. Wyjaśnić należy, zarzut taki ma rację bytu tylko wtedy, gdy istnieje dysharmonia pomiędzy treścią zebranego materiału, a wnioskami, do jakich dochodzi sąd na podstawie tego materiału. Ze sprzecznością mamy zatem do czynienia wówczas, gdy z treści dowodu wynika co innego niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub niedostatecznie potwierdzone, gdy sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy oraz, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego rozumowania, co oznacza, że sąd wyprowadza błędny logicznie wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 14 grudnia 2016 r., sygn. III AUa 1342/16, LEX nr 2185509.). Tego rodzaju uchybień pozwany jednak nie wykazał, a wniesiony przez niego środek zaskarżenia stanowi jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji.

Apelacja pozwanego oparta była na twierdzeniu, że wbrew temu, co przyjął Sąd Rejonowy, roszczenie powoda było związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, a w konsekwencji uległo już przedawnieniu.

Jak wynika z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Kodeks cywilny nie zawiera definicji działalności gospodarczej. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że działalność gospodarczą cechuje: profesjonalny charakter, podporządkowanie regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalnego gospodarowania, działanie na własny rachunek, powtarzalność działań i uczestnictwo w obrocie gospodarczym. Trzyletniemu terminowi z art. 118

k.c. podlegają roszczenia przysługujące osobom prowadzącym działalność gospodarczą i mające związek z prowadzoną przez uprawnionego działalnością gospodarczą. Momentem istotnym dla oceny istnienia tego związku jest chwila powstania roszczenia.

Do zastosowania 3-letniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 k.c. nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2008 r., sygn. III CSK 302/07, LEX nr 398487). Jednocześnie jednak sama tylko okoliczność, że strona dochodząca określonego roszczenia prowadzi działalność gospodarczą nie jest równoznaczna z tym, że roszczenie to ma związek z tą działalnością.

Za czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej uznaje się z reguły czynności podejmowane w celu realizacji zadań mieszczących się w przedmiocie tej działalności w sposób bezpośredni lub pośredni, pod warunkiem jednak, że pomiędzy przedmiotem działalności a czynnościami prowadzącymi do powstania roszczenia zachodzi normalny i funkcjonalny związek (por. uchwała Sądu Najwyższego z 25 listopada 2011 r., sygn. III CZP 67/11, LEX nr 1164991). Czynności te nie muszą jednak należeć do stale podejmowanych czynności typowych ze względu na przedmiot działalności przedsiębiorcy ani mieścić się w ramach przedmiotu prowadzonej przez niego działalności, a więc nie muszą być ujęte w statucie lub rejestrze jako należące do zakresu działalności przedmiotowej tego przedsiębiorcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 maja 2012 r., sygn. II CSK 544/11, LEX nr 1212807).

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 23 listopada 2018 r., sygn. II CSK 647/17 (LEX nr 2581771) kategoria roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 118 k.c. jest obecnie rozumiana w orzecznictwie dość szeroko. Z pewnością nie ogranicza się ona do roszczeń ze stale zawieranych, typowych umów, w ramach których przedsiębiorca świadczy szeroko rozumiane towary i usługi, zaspokajając - stosownie do podstawowego przedmiotu swej działalności - określone potrzeby rynkowe, ani do umów, mocą których sam pozyskuje towary (w tym środki trwałe i finansowe) lub usługi niezbędne do spełniania własnych świadczeń. Decydujące znaczenie ma to, czy roszczenie jest funkcjonalnie, choćby pośrednio związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, tzn., czy wynika z czynności podejmowanych w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem prowadzonej działalności gospodarczej. W rezultacie przyjmuje się, że chodzi tu także o roszczenia z umów służących rozwojowi działalności gospodarczej, choćby miały charakter jednorazowej inwestycji, miały służyć realizacji wspólnych przedsięwzięć gospodarczych we współpracy z innymi przedsiębiorcami, np. w ramach spółki cywilnej albo zapewnieniu prawidłowego i trwałego działania przedsiębiorstwa, w tym zabezpieczeniu jego mienia przed uszczupleniem, np. umowy ubezpieczenia.

W przywołanym wyżej wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej jest roszczenie o zwrot pożyczki udzielonej osobie, która współpracuje z pożyczkodawcą gospodarczo, w celu rozwinięcia jej działalności z korzyścią także dla działalności pożyczkodawcy. W stanie faktycznym tamtej sprawy pozwany zaciągnął pożyczkę w celu kontynuowania handlu używanymi samochodami, zakupu aut i rozwinięcia prowadzonej działalności. Również powód zajmował się sprzedażą używanych aut, był zainteresowany współpracą z pozwanym i - jak wynikało z jego twierdzeń - "istniała oczywista korzyść w przekazaniu pozwanemu środków pieniężnych, bowiem prowadząc działalność w Polsce mógł nabywać od pozwanego interesujące go samochody, a następnie odsprzedawać je z zyskiem w Polsce". Zawarcie umowy pożyczki miało zatem pozytywnie wpłynąć na działalność gospodarczą obu stron, co wynikało z charakteru i specyfiki ich współpracy.

Z kolei w wyroku z 24 maja 2012 r., sygn. II CSK 544/11 (LEX nr 1212807) jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej Sąd Najwyższy zakwalifikował roszczenie o zwrot jednorazowej pożyczki udzielonej w ramach łączącej strony działalności gospodarczej (pożyczkodawca zakupywał towary u pożyczkobiorcy prowadzącego hurtownię kosmetyków) w celu nabycia przez pożyczkobiorcę większej partii towaru po korzystnej cenie. Wskazał, że o braku związku roszczenia z działalnością gospodarczą nie świadczy to, że w zakresie przedmiotu działalności pożyczkodawcy nie mieściło się udzielanie pożyczek oraz że udzielił on pożyczki pozwanemu tylko raz. Sąd Najwyższy zwrócił też uwagę, że wymaganie profesjonalizmu i powtarzalności nie odnosi się do dokonania określonej czynności,

z którą związane jest roszczenie, lecz do prowadzenia działalności gospodarczej, zaś konkretna czynność stanowiąca podstawę roszczenia musi być tylko z tą działalnością związana funkcjonalnie. Za decydujący uznał fakt, że w chwili udzielenia pożyczki pożyczkodawca był przedsiębiorcą oraz, że została ona udzielona na zakup towaru przez pozwanego, który to towar miał być następnie kupowany przez powoda od pozwanego na preferencyjnych warunkach, a spłata pożyczki i odsetek miała nastąpić właśnie w formie przekazywania towaru.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, iż roszczenie dochodzone przez powoda było roszczeniem związanym z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że twierdzenia skarżącego przedstawione w apelacji pozostają w sprzeczności z jego stanowiskiem prezentowanym w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, gdzie w ogóle nie powoływał się na to, jakoby umowy pożyczek miały związek z działalnością gospodarczą prowadzoną przez powoda, a wręcz przeciwnie - w odpowiedzi na pozew wprost wskazał, że umowy pożyczki miały charakter pomocy koleżeńskiej udzielonej mu przez powoda.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wprawdzie nie kwestionował tego, że w czasie gdy zawierał umowy pożyczki prowadził działalność gospodarczą, jednak zaprzeczył jakoby umowy zawarte z pozwanym miały jakikolwiek związek z tą działalnością. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał zatem na pozwanym. Podkreślić zaś trzeba, że w postępowaniu przed Sądem Rejonowym nie wykazał on żadnej inicjatywy dowodowej w celu wykazania istnienia związku dochodzonego w sprawie roszczenia z działalnością gospodarczą powoda. Dla przyjęcia istnienia takiego związku nie są zaś wystraszające argumenty podniesione w apelacji.

Z samego faktu, że powód prowadził działalność gospodarczą, i że jak zeznał, w czasie gdy udzielane były pożyczki pracował z pozwanym nad wspólnymi projektami, nie wynika jeszcze, że umowy pożyczki zostały zawarte w ramach tej działalności. Na taką okoliczność nie wskazuje oznaczenie stron i treść umów pożyczek, choć oczywiście kwestia ta nie ma przesądzającego znaczenia. Należy w związku z tym odwołać się do zeznań świadka i samego powoda. Świadek T. S. zeznał, że pożyczka była elementem pomocy koleżeńskiej powoda dla pozwanego. Z jego relacji wynika przy tym, że pozwany zadłużył się u powoda w celu spłaty kredytu zaciągniętego na zakup domu w S.. Z kolei powód w swoich zeznaniach wskazał, że pozwany był jego starszym kolegą, miał do niego zaufanie, razem pracowali, razem jeździli do klientów. Pozwany miał poprosić go o pożyczkę, ponieważ potrzebował pieniędzy na leczenie żony, która bardzo zachorowała.

Z powyższych zeznań wynika zatem, że powód i pozwany dobrze się znali, łączyły ich nie tylko relacje zawodowe, ale i koleżeńskie. Jakkolwiek świadek i powód odmiennie wskazywali cel, na jaki pozwany miał przeznaczyć środki uzyskane z pożyczek zaciągniętych od pozwanego, niemniej w obu przypadkach miały być to cele prywatne (spłata kredytu na zakup domu, leczenie żony). Nie ma więc podstaw do stwierdzenia, że pozwany zadłużył się na potrzeby prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, z czego w przyszłości jakiegokolwiek korzyści mógłby odnieść powód jako osoba z nim współpracująca. Nie zostało wykazane, że udzielone pozwanemu pożyczki były związane funkcjonalnie z działalnością prowadzoną przez powoda, a więc że wynikały z czynności podejmowanych w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem tej działalności gospodarczej. Z materiału dowodowego sprawy nie wynika w szczególności, aby umowy pożyczki miały służyć rozwojowi działalności gospodarczej czy realizacji wspólnych przedsięwzięć gospodarczych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 listopada 2018 r., sygn. II CSK 647/17).

Powyższej oceny nie zmienia również podniesiona w apelacji okoliczność że w umowach zastrzeżono dla powoda prawo do odsetek. Podkreślenia wymaga, że nie były to odsetki kapitałowe stanowiące wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy (art. 359 k.c.), ale odsetki za opóźnienie w spłacie pożyczki, które w ustawowej wysokości należałyby się powodowi nawet, gdyby nie zostały przewidziane w umowie (art. 481 k.c.). Powód w swoich zeznaniach wskazał przy tym, że wysokość tych odsetek nie została przez niego narzucona, ale została zaproponowana przez samego pozwanego. Pożyczki, jakie powód udzielił pozwanemu, nie były więc oprocentowane, a zatem nie było celem powoda osiągnięcie z tego tytułu jakiegokolwiek zysku.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż do przedawnienia roszczeń powoda wynikających z umów pożyczek zawartych z pozwanym 25 czerwca 2014 r. i 10 września 2014 r. nie miał zastosowania 3-letni termin przedawnienia przewidziany w art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zatem roszczenia te w momencie wniesienia pozwu, tj. 27 listopada 2017 r., nie były przedawnione.

Z tych wszystkich względów apelacja pozwanego jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Koszty te obejmowały wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika powoda ustalone w stawce minimalnej zgodnie z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

O wynagrodzeniu należnym adwokatowi pełniącemu w postępowaniu apelacyjnym funkcję kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego orzeczono w oparciu o treść § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Rafał Obrzud

Sygn. akt III Ca 469/20

ZARZĄDZENIE

1. odnotować, termin usprawiedliwiony urlopem referenta od 02.08.2021 r. do 31.08.2021 r.,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. kal. 1 tydzień.

N., 14.09.2021 r. SSO Rafał Obrzud